ভারত ত্যাগ আন্দোলনত অসমৰ ভূমিকা আলোচনা কৰা।

ভাৰতৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ শেষ পৰ্যায়ৰ আন্দোলন আছিল ভাৰত ত্যাগ আন্দোলন বা 42 ৰ আন্দোলন। দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধত ভাৰতীয় লোকক ইয়াৰ বিৰুদ্ধে যুঁজিবলৈ ইংৰাজে ভাৰতবৰ্ষক যুদ্ধত জড়িত কৰাৰ বাবে বিৰুদ্ধে ভাৰতীয় জাতীয় কংগ্ৰেছে ভাৰত ত্যাগ আন্দোলনৰ কাৰ্যসূচী গ্ৰহণ কৰে। সেই উদ্দেশ্যে 14 আগষ্ট মুম্বাই নাছিখে লুম্বাত অনুষ্ঠিত কংগ্ৰেছৰ কাৰ্যকৰী কমিটিৰ বৈঠকত ভাৰত ত্যাগ আন্দোলনৰ প্ৰস্তাৱ গ্ৰহণ কৰা হয় আৰু সেই দিনা বাকীতে অনুষ্ঠিত কংগ্ৰেছৰ মোম্বাই অধিবেশনত এই প্ৰস্তাৱক পূৰ্ণ সমৰ্থন দিয়া হয়। লগতে আন্দোলন পৰিচালনাৰ সম্পূৰ্ণ দায়িত্ব গান্ধীক প্ৰদান কৰা হয়। যদিও কংগ্ৰেছে এই আন্দোলনৰ ইংৰাজৰ বিৰুদ্ধে এক বিদ্ৰোহ হিচাপে গণ্য কৰি ইয়াক নিৰ্মমভাৱে দমন কৰিছিল। ফলত বিদ্ৰোহ দমনৰ প্ৰথম পদক্ষেপ হিচাপে সৰ্বভাৰতীয় কাৰ্যকৰী নেতৃবৃন্দক ইংৰাজে বন্দী কৰিছিল আৰু প্ৰতিক্ৰিয়া অইন আন্দোলন কৰি আন্দোলনকাৰীসকলক গভীৰ ভয় আৰু আতঙ্ক সৃষ্টি কৰিছিল।

ইংৰাজৰ দ্বাৰা কংগ্ৰেছ নেতৃবৃন্দক বন্দী কৰাৰ পিছত অসমতো প্ৰবল লোকপ্ৰিয়তা সৃষ্টি কৰিছিল। লগে লগে ইংৰাজে মহম্মদ তৈয়বুল্লা, বিষ্ণুৰাম মেধি, ফখৰুদ্দিন আলী আহমদ, লোকেশ্বৰ পাঠক, গোপীনাথ বৰদলৈ প্ৰমুখে কংগ্ৰেছী নেতৃবৃন্দক বন্দী কৰি অসমত ভাৰত ত্যাগ আন্দোলন দমনৰ চেষ্টা কৰিছিল। কিন্তু ইংৰাজৰ দমন নীতি সিমান কঠোৰ হৈ আহিছিল অসমত এই আন্দোলনে সিমান তীব্ৰ ৰূপ গ্ৰহণ কৰিছিল। 'কৰিম নহয় মৰিম' স্লোগান-ৰ

কৰি উঠিছিল। জাতি-বৰ্ণ, ভাষা-ধৰ্ম, নাৰী-পুৰুষ নিৰ্বিশেষে এই আন্দোলনত সকলো জড়িয়াই পৰিছিল। অসমৰ কিছুমান অঞ্চলত গাঁও পঞ্চায়ত গঠন কৰি অৱৈধ সোণৰ খনি অঞ্চলৰ বিভিন্ন স্থানত সংগঠন আদি স্থাপন কৰি স্বাধীন চৰকাৰৰ বিভিন্ন কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰিবলৈ লোৱা হৈছিল। উত্তেজিত জনতাই ৰেল ষ্টেচন, পুলিচ থানা, ডাকঘৰ, আদালত দখল কৰিবলৈ আগবঢ়ি গৈছিল। গাৱে-ভূঞে, চহৰে-বন্দৰে সভা-সমিতি আদি পাতি আন্দোলনৰ প্ৰচাৰ চলোৱা হৈছিল। চৰকাৰী সেনা, পুলিচ, কৰ্মচাৰীৰ ওচৰত অস্ত্ৰশস্ত্ৰ আদি বিক্ৰী নকৰিবলৈ জনতাক অনুৰোধ জনোৱা হৈছিল। শান্তিসেনা গঠন কৰি জাতি পৰহা দিয়া অস্ত্ৰ-সামগ্ৰীৰ যোগান ধৰা আদি কামৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল। যোগাযোগ- অৰু যাতায়াত ব্যাহত কৰিবলৈ ৰেললাইন, টেলিগ্ৰাফ, টেলিফোন আদি বিচ্ছিন্ন কৰা হৈছিল। মহিলাসকলে লোহামনা-কিছোৱাত, পিকেটিং, সন্ধান আদিত সক্ৰিয়ভাৱে অংশগ্ৰহণ কৰি আন্দোলনক সৰ্বজনীন কৰি তুলিছিল।

ইফালে আগ আন্দোলনক কাবকৰা উদ্যমত দি দকে বৃদ্ধি পাইছিল আৰু সন্ত্ৰাসবাদীভাৱে ইংৰাজক দমন নীতিও কঠোৰ হৈ আহিছিল। চৰকাৰে হেনৰি হেনৰি লোকক আটক কৰিছিল। গাৰুলুকত কনকলতা, ফুলেশ্বৰ কাকতী, মগৰত ভোগেশ্বৰী ফুকননী, তিলক ডেকা, লক্ষীকান্ত মালচিকা, বনমালীৰ মদন আৰু কাণ্ডতাই আদি হেৰুৱাইছিল। সকলোবোৰতে কৌশল কৌৰকক বিষ লোৱত ফাঁচি দিয়া হৈছিল। চৰকাৰী কাহিনীকাকো সংখ্যা জনতাক ওপৰত গুলীচালনা, লাঠিচালনা এক সংঘৰণ নিয়ত পাকিত হৈছিল। কিন্তু অৱশ্য অন্ধবিশ্বাসী অৰু দুই মনৰ অসমীয়া লোকক এই দমন নীতিয়ে সেও মনাব পৰা নাছিল।